

et positivt resultat velkommen, medens et negativt udfald ville føre til andre initiativer i overensstemmelse med pagten og 20. samlings Cypren-resolution. Indtil en løsning var nået, måtte en FN-tilstedeværelse i den ene eller anden form fortsætte.

Udenrigsminister Karjalainen understregede, at UNFICYP ikke kunne blive varigt på Cypren og opfordrede konfliktens parter til snarest at søge den bilagt.

Om *Palæstina-spørgsmålet* gav såvel Israel som de arabiske stater udtryk for deres velkendte synspunkter. Israel opfordrede sine naboer til at efterleve pagtens principper og våbenstilstandsftalerne, medens araberne gentog deres krav om adgang for de arabiske flygtninge til enten at vende tilbage til deres hjemstavn eller at få erstatning for ejendom efterladt i Israel, som i øvrigt midlertidigt burde beskyttes af en „UN-Custodian“. Araberne så med bekymring og uro på tendensen til at formindske bidragene til UNRWA; en sådan nedskæring måtte opfattes som pression for på utilbørlig måde at søge sagen afsluttet og henlagt.

Ikke-indblanding og ikke-magtanvendelse.

Udenrigsminister Gromyko udtalte i sit indlæg, at indblanding i andre landes indre anliggender fortsætter trods vedtagelsen under 20. samling af deklARATIONEN om utilstedeligheden af indblanding. For at stille denne alvorlige fare mod freden til skue havde Sovjetunionen ønsket optaget et punkt på dagsordenen om efterlevelsen af nævnte deklARATION.

Det sovjetiske forslag støttedes af de øvrige kommunistiske stater, som villigt fremsatte eksempler, der efter deres anskuelse måtte opfattes som indblanding: Vietnam, Cambodia, Laos, Cuba og Den dominikanske Republik. Flere latinamerikanske talere glædede sig til under dagsordenspunktets behandling at få forklaring på, hvorledes en trekontinental konference kunne afholdes i Havana i januar 1966, mindre end en måned efter deklARATIONENS vedtagelse, med det formål at støtte oprørsbevægelser bl. a. i Latinamerika. Rwanda beklagede de nylige forsøg på indblanding i afrikanske staters anliggender. Tunesien angreb Ægypten for Cairs indblandingspolitik og mikro-imperialisme.

Tjekkosllovakiet havde stillet forslag om drøftelse af den strenge overholdelse af forbudet mod trusel om eller anvendelse af magt i internationale forhold og om folkenes ret til selvbestemmelse. Dette forslag fik støtte fra de kommunistiske lande og bl. a. Mali.

Bilæggelse af tvister.

Det af Storbritannien under 20. samling foreslåede dagsordenspunkt om fredelig bilæggelse af tvister, der mod bl. a. Nordens ønske blev henskudt til behandling under 21. samling, omtaltes af udenrigsminister George Brown, som opfordrede medlemslandene til at overveje forslaget omhyggeligt uden uberettiget frygt eller mistro. New Zealand betonedede vigtigheden af at fremme alle muligheder for „peaceful change“. I øvrigt støttedes forslaget især af latinamerikanske og europæiske lande, bl. a. Danmark og Sverige.

Handel og bistand.

Udviklingsproblematikken berørtes af så godt som alle talere. Ledemotivet i udviklingslandenes indlæg var fremhævelse af det absurde i, at utrolige ressourcer ødes på rustningerne, samtidig med at størstedelen af verden lever i nød og armod. Udviklingslandene fandt det ligeledes bittert, at kløften mellem de velstående og de fattige lande udvidedes til trods for industrilandenes øgede evne til at yde den fornødne bistand. Når denne udvikling havde kunnet finde sted i et tidsrum med hurtig økonomisk vækst, var det med bekymring man forestillede sig situationen i en eventuel periode med langsommere vækst. Der erkendtes fra alle sider, at fattigdommen og den økonomiske stagnation i visse dele af verden på længere sigt udgjorde et yderst alvorligt politisk problem, og det var — med udenrigsminister George Browns ord — uomgængeligt nødvendigt at undgå en konflikt, der tillige ville blive racepræget, mellem rige og fattige lande. I øvrigt efterlod debatten det indtryk, at udviklingslandene i mindre omfang end tidligere satte deres lid alene til virkningerne af bistand fra industrilandene, men lagde større vægt på egen indsats, det være sig på nationalt eller regionalt plan, i samspil med den udefra